

רע"פ 1402/15 - אורי טלי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1402/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: אורי טלי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 2.2.2015, בע"פ 34168-08-14, שניתן על-ידי כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; וש' דותן

בשם המבקש: עו"ד אלי קדמי; עו"ד יעקב שלומוביץ; עו"ד תמי אולמן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; ו-ש' דותן), בע"פ 34168-08-14, מיום 2.2.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופטת ד' שריזלי), בת"פ 224-01-12, מיום 27.5.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בגין סכסוך בין משתמשים בדרך, מיום 6.8.2011, אשר במהלכו תקף המבקש נהגת רכב (להלן: המתלוננת), והמשיך ותקף את חתנה של המתלוננת, אשר הוזעק על-ידה למקום. כתוצאה ממעשה התקיפה, נגרמו למתלוננת חבלות בזרועה הימנית. כתב האישום מייחס למבקש עבירה של תקיפה הגורמת לחבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).
3. המבקש כפר באשמה שיוחסה לו, ובהכרעת דין מיום 27.5.2015, הרשיע בית משפט השלום את המבקש, בעבירה המפורטת בכתב האישום. בית משפט השלום קיבל את גרסת המתלוננת במלואה, בקובעו כי גרסתה "כנה ומהימנה", ובתוך כך, דחה את גרסת המבקש, מחמת סתירות שהתגלו בה. על-פי גרסת המתלוננת, לאחר התנגשות הרכבים, ולאחר חילופי דברים בינה לבין המבקש, הניחה המתלוננת את רגלה לפני גלגל רכבו של המבקש, לבל יסתלק מן המקום, טרם בוא המשטרה. או-אז, יצא המבקש מרכבו, ותפס את זרועה בחוזקה, תוך כדי הדיפתה לאחור. חתנה של המתלוננת, אשר הוזעק על-ידה למקום, ניסה להפריד בין המתלוננת למבקש, ונהדף אף הוא על-ידי המבקש.
4. בגזר דינו, מיום 9.6.2014, הדגיש בית משפט השלום את מידת האשם הרבה שדבקה במעשי המבקש, אשר נובעת הן מהחבלה הממשית שגרם למתלוננת, והן משום הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, שבבסיסן מדובר בתגובה בלתי מידתית מצידו של המבקש, למעשיה של המתלוננת. בית משפט השלום קבע, כי בהתנהגותו זו פגע המבקש בערכים חברתיים מוגנים, שעניינם שלמות הגוף ושמירה על כבוד האדם. לאחר זאת, גזר בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: מאסר על תנאי בן 7 חודשים, לבל יעבור, במשך שלוש שנים, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין; מאסר על תנאי בן 3 חודשים, לבל יעבור, במשך שלוש שנים, עבירה לפי ס' 379 לחוק העונשין; קנס כספי בסך 1,500 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו; ופיצוי בסך 1,500 ₪ למתלוננת.
5. המבקש ערער על הכרעת דינו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי, והערעור נדחה, ביום 2.2.2015. המבקש טען בערעורו, כי שגה בית משפט השלום משלא נתן משקל ראוי לכך שהמתלוננת "נטלה את החוק לידיה, דחפה את רגלה מתחת לגלגל רכבו, והגבילה את חירותו שלא כדין". עוד נטען, כי תגובת המבקש לא היתה בלתי מידתית, לאור שלילת חופש התנועה שלו. נטען בנוסף, כי שגה בית משפט השלום משדחה את טענת ההגנה מן הצדק, אשר הועלתה על-ידי המבקש, שכן הימנעות מהגשת כתב אישום גם נגד המתלוננת, מהווה אכיפה בדרנית פסולה. המבקש הוסיף וטען, כי חלוף הזמן שבין מועד האירוע למועד הדיון בבית משפט השלום, וכן סתירות שהתגלו בעדויותיהם של המתלוננת ושל עדי התביעה האחרים, מחלישים את גרסת המשיבה, ולכן, לא ניתן לקבוע כי זו הוכחה מעבר לספק סביר. לבסוף, טען המבקש, כי חלים בעניינו סייגים שונים לאחריותו הפלילית, וביניהם: צורך, לפי סעיף 34א לחוק העונשין; הגנה עצמית, לפי סעיף 34 לחוק העונשין; וזוטי דברים, לפי סעיף 34ז לחוק העונשין. לחילופין, טען המבקש כי היה על בית משפט השלום להימנע מהרשעתו בדיון.
- בית המשפט המחוזי קבע, כי אין ממש בטענותיו של המבקש. במישור הראייתי, שוכנע בית המשפט המחוזי, כי הראיות אשר הוצגו בפני הערכאה הדיונית מטעם המשיבה, היו מהימנות, וניתן היה לקבוע על פיהם ממצאים עובדתיים, בעוד שגרסתו של המבקש נמצאה בלתי מהימנה. בית המשפט המחוזי דחה גם את טענות המבקש בדבר אכיפה בדרנית ובנוגע לתחולת הסייגים לאחריותו

הפלילית. בנוסף, קבע בית המשפט המחוזי כי צדק בית משפט השלום בדחותו את הבקשה להימנע מהרשעתו של המבקש.

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשה לרשות ערעור חזר המבקש על פני עמודים רבים על עיקרי הטענות שהעלה במסגרת ערעורו לבית המשפט המחוזי, בציינו, כי "הטענות המועלים בבקשה שבפנינו הינם טענות המעוררים שאלות משפטיות כבדות משקל עליהן יש ליתן את הדעת". עוד טען המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי, בכך "שלא נתן דעתו לכך כי במקרה שבפנינו, המחלוקת בין הצדדים היתה בעיקרה מחלוקת משפטית ולא היה לערכאה [הדינית] יתרון על ערכאת הערעור". נטען בנוסף, כי עובר לגזירת עונשו של המבקש, לא נקבעו מתחמי הענישה, ולא נשקלו העקרונות המנחים, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין.

דין והכרעה

7. עוד טרם שאכנס לעובי הקורה בבקשה זו, יש ליתן את הדעת לכך שבקשת רשות הערעור שלפניי דומה בתוכנה להודעת הערעור אשר הוגשה לבית המשפט המחוזי, ומכילה, בשינוי נוסח קלים, את מרבית הטענות אשר הועלו במסגרת הערעור. כפי שצינתי לא אחת, העתקת עיקרי הטענות מכתב הערעור מעידה, כי מטרת הבקשה לרשות ערעור אינה אלא ניסיון ל"מקצה שיפורים", ומטרה מעין זו אינה מצדיקה, ככלל, היעדרות לבקשת רשות הערעור (רע"פ 113/15 אעלמי נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 6615/13 שווקי נ' מדינת ישראל (29.10.2013)).

כפי שכתבתי בהקשר דומה:

"לא יעלה על הדעת, כי בקשת רשות ערעור תהא כר ל'מקצה שיפורים' לבעל דין שאינו שבע רצון מהתוצאה אליה הגיעה ערכאת הערעור [...] ותהווה, הלכה למעשה, ערעור נוסף על הכרעתו של בית-המשפט המחוזי" (רע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2012)).

8. בפסיקתו של בית משפט זה, מושרשת ההלכה, על-פיה לא ייעתר בית המשפט לבקשת רשות ערעור שמטרתה דיון "בגלגול שלישי", אלא במקרים מיוחדים בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים חריגים שבהם נגרם למבקש אי-צדק או עיוות דין חמור (רע"פ 1383/15 לב ארי נ' מדינת ישראל (3.3.2015); רע"פ 1108/15 שעאבנה נ' מדינת ישראל (24.2.2015); רע"פ 1078/15 קרקי נ' מדינת ישראל (15.2.2015)). לאחר שעיינתי בבקשה המונחת לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי היא איננה מעוררת סוגייה משפטית עקרונית, כבדת משקל, המצדיקה התערבותו של בית משפט זה, וכן, לא מתעורר חשש כי נגרם למבקש כל עיוות דין. לפיכך, לא מתקיימות, במקרה דנן, אמות המידה שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערעור, ודין הבקשה להידחות, מטעם זה בלבד.

9. גם לגופם של דברים, לא מצאתי ממש בטענותיו של המבקש. ניתן להתרשם בנקל, בנידון דיון, כי עיקר המחלוקת אשר עמדה בלב הדיון בבית משפט השלום, ואשר שימשה בסיס לערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי, היא מחלוקת עובדתית גרידא, וזו התבררה והוכרעה כראוי בבית משפט השלום, וצדק בית המשפט המחוזי משמשך את ידו מהתערבות במחלוקת זו. אוסיף עוד, כי בניגוד לטענותיו של המבקש, אין לראות במעשיה של המתלוננת משום נטילת החוק לידיה, קל וחומר שאין לראות בכך משום שלילת חופש התנועה שלו, באופן אשר יש בו כדי להצדיק את מעשיו. מעדותה של המתלוננת בבית משפט השלום עולה בברור, כי תכלית פעולתה היתה למנוע את עזיבת המבקש את המקום, ולהבטיח כי שאלת אחריותו של המבקש לתאונה תבדק, וממילא, לא הופעל כוח בלתי סביר, במסגרת פעולה זו. כמו כן, הגעתי למסקנה כי צדקו הערכאות הקודמות בדחותן את טענותיו של המבקש בדבר קיומם של סייגים שונים לאחריותו הפלילית.

אשר לעונש, גם אם לא נבחנו הפרמטרים העומדים בבסיס תיקון 113 לחוק העונשין, גזר דינו של המבקש אינו חורג ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (השוו: רע"פ 297/15 ברנסון נ' מדינת ישראל (21.1.2015); רע"פ 642/14 יצקוב נ' מדינת ישראל (10.3.2014)).

10. נוכח האמור, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

ניתנה היום, י"ג באדר התשע"ה (4.3.2015).

ש ו פ ט